HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

19 decembrie 2012*

„Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 — Notificarea sau comunicarea actelor — Parte cu domiciliul pe teritoriul unui alt stat membru — Reprezentant cu domiciliul pe teritoriul național — Lipsă — Acte de procedură depuse la dosar — Prezumție de cunoaștere”

În cauza C-325/11,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Sąd Rejonowy w Koszalinie (Polonia), prin decizia din 15 iunie 2011, primită de Curte la 28 iunie 2011, în procedura

Krystyna Alder,

Ewald Alder

împotriva

Sabina Orłowska,

Czeslaw Orłowski,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano (raportor), președinte de cameră, domnii A. Borg Barthet, E. Levits și J.-J. Kasel și doamna M. Berger, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 6 septembrie 2012,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru doamna și domnul Alder, de K. Góralska, adwokat;

— pentru doamna Orłowska și domnul Orłowski, de F. Pniewska, consilier juridic;

— pentru guvernul polonez, de B. Czech, precum și de M. Arciszewski și de M. Szpunar, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: polona.

— pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de S. Varone, avvocato dello Stato;

— pentru guvernul portughez, de R. Chambel Margarido și de L. Inez Fernandes, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de A.-M. Rouchaud-Joët și de A. Stobiecka-Kuik, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 20 septembrie 2012,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (notificarea sau comunicarea actelor) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO L 324, p. 79), precum și a articolului 18 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între doamna Alder și domnul Alder (denumiți în continuare „soții Alder”), pe de o parte, și doamna Orłowska și domnul Orłowski (denumiți în continuare „soții Orłowski”), pe de altă parte, privind cererea formulată de cei dintâi în vederea redeschiderii procedurii având ca obiect obligarea la plata unei creanțe pe care o introduseseră împotriva celor din urmă.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Conform considerentelor (6)-(8) și (12) ale Regulamentului nr. 1393/2007:

„(6) Eficiența și celeritatea procedurilor judiciare în materie civilă necesită transmiterea actelor judiciare și extrajudiciare în mod direct și prin mijloace rapide între autoritățile locale desemnate de statele membre. Statele membre își pot arăta intenția de a desemna doar o singură autoritate de transmitere sau de primire sau o autoritate care să îndeplinească ambele funcții pe durata unei perioade de cinci ani. Acest mandat poate fi însă reînnoit din cinci în cinci ani.

(7) Rapiditatea transmiterii justifică utilizarea tuturor mijloacelor corespunzătoare, cu respectarea anumitor condiții privind lizibilitatea și fidelitatea actului primit. Securitatea transmiterii impune ca actul ce urmează a fi transmis să fie însoțit de un formular tip, care se completează în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale locului unde se realizează notificarea sau comunicarea sau într-o altă limbă acceptată de către statul membru în cauză.

(8) Prezentul regulament nu ar trebui să se aplice în cazul notificării sau al comunicării unui act către reprezentantul autorizat al unei părți în statul membru în care se desfășoară procedura, indiferent de locul de reședință al acelei părți.

[…]

(12) Agenția de primire trebuie să informeze destinatarul în scris, folosind un formular tip, asupra faptului că are posibilitatea de a refuza primirea actului notificat sau comunicat în momentul notificării sau al comunicării acestuia sau returnând actul agenției de primire, în termen de o

săptămână, în cazul în care acesta nu este redactat într-o limbă pe care destinatarul o înțelege sau în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului de notificare sau comunicare. Această regulă ar trebui să se aplice și în cazul notificării sau al comunicării ulterioare după ce destinatarul și-a exercitat dreptul său de refuz. Aceste reguli de refuz ar trebui să se aplice și în cazul notificării sau al comunicării prin intermediul agenților diplomatici sau consulari, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin remitere. Ar trebui să se prevadă posibilitatea înlocuirii notificării sau a comunicării unui act cu notificarea sau comunicarea către destinatar a unei traduceri a actului."

4 Articolul 1 din acest regulament prevede:

„(1) Prezentul regulament se aplică în materie civilă sau comercială în cazul în care un act judiciar sau extrajudiciar trebuie să fie transmis dintr-un stat membru în altul pentru a fi notificat sau comunicat. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă, nici în ceea ce privește răspunderea statului privind acte sau omisiuni în cadrul exercitării autorității publice (*acta iure imperii*).

(2) Prezentul regulament nu se aplică în cazul în care nu este cunoscută adresa persoanei căreia se notifică sau comunică actul.

[…]"

5 Articolul 4 alineatul (3) din regulamentul menționat are următorul cuprins:

„Actul care urmează să fie trimis este însoțit de o cerere redactată folosind formularul tip prevăzut în anexa I. Formularul se completează în limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care există mai multe limbi oficiale în statul membru în cauză, în limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului unde urmează să se facă notificarea sau comunicarea sau într-o altă limbă pe care statul membru respectiv a indicat că o acceptă. Fiecare stat membru indică limba sau limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene, altele decât cea proprie, în care acceptă să fie completat formularul."

6 Potrivit articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007:

„Solicitantul este informat de către agenția de transmitere căreia acesta îi înaintează actul în vederea transmiterii că destinatarul poate refuza primirea acestuia, dacă actul nu este redactat în una dintre limbile prevăzute la articolul 8."

7 Articolul 14 din acest regulament prevede:

„Fiecare stat membru este liber să efectueze notificarea sau comunicarea actelor direct prin intermediul serviciilor de curierat persoanelor având reședința într-un alt stat membru, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau echivalentul acesteia."

8 Articolul 19 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede:

„Atunci când o citație sau un act echivalent a trebuit să fie transmis într-un alt stat membru în vederea notificării sau a comunicării, în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament, și când pârâtul nu s-a prezentat la înfățișare, pronunțarea hotărârii se suspendă până când se stabilește dacă:

(a) actul a fost notificat sau comunicat conform unei proceduri prevăzute de dreptul intern al statului membru de destinație pentru notificarea sau comunicarea actelor, în cauzele interne, către persoanele aflate pe teritoriul său, sau

(b) actul a fost în fapt remis pârâtului sau la domiciliul acestuia prin alt mijloc prevăzut în prezentul regulament,

precum și dacă, în oricare dintre aceste situații, notificarea sau comunicarea ori remiterea a avut loc în timp util pentru ca pârâtul să își poată pregăti apărarea."

Dreptul polonez

9 Articolul 1135[5] din Codul de procedură civilă prevede:

„1. În cazul în care nu a desemnat un mandatar *ad litem* cu domiciliul în Polonia, partea care are domiciliul, reședința obișnuită sau sediul în străinătate are obligația să numească în Polonia un reprezentant autorizat să primească notificările.

2. În cazul în care nu a fost numit un reprezentant, actele de procedură destinate acestei părți se vor păstra la dosar, fiind considerate notificate. Partea trebuie informată asupra acestui aspect cu ocazia primei notificări. În plus, partea trebuie informată asupra posibilității de a formula întâmpinare la cererea de chemare în judecată și de a-și prezenta apărările în scris, precum și asupra persoanelor pe care le poate desemna ca reprezentant."

10 Potrivit articolului 401 din Codul de procedură civilă:

„Redeschiderea procedurii pentru motiv de nulitate poate fi solicitată:

1) dacă din compunerea instanței a făcut parte o persoană neautorizată sau dacă judecătorul care a pronunțat hotărârea era incompatibil în temeiul legii, iar partea nu a avut posibilitatea, înainte ca hotărârea să dobândească autoritate de lucru judecat, să solicite recuzarea;

2) dacă o parte nu avea capacitatea de a fi parte la proces sau dacă aceasta nu a fost reprezentată conform legii sau dacă a fost lipsită de posibilitatea de a acționa din cauza unei încălcări a legii; cu toate acestea, o cerere de redeschidere a procedurii nu poate fi formulată dacă imposibilitatea de a acționa a încetat înainte ca hotărârea să dobândească autoritate de lucru judecat sau dacă lipsa reprezentării a fost invocată în cererea introductivă sau dacă partea a confirmat realizarea etapelor procesuale."

Litigiul principal și întrebarea preliminară

11 La 20 noiembrie 2008, soții Alder, care au reședința în Germania, au formulat o acțiune având ca obiect obligarea la plata unei creanțe în fața Sąd Rejonowy w Koszalinie împotriva soților Orłowski, care au reședința în Polonia.

12 Sąd Rejonowy w Koszalinie i-a informat pe reclamanți cu privire la obligația lor de a comunica, în termen de o lună, numele unui reprezentant în Polonia autorizat să primească notificările actelor judiciare și le-a atras atenția că, în lipsa desemnării unui reprezentant până la împlinirea termenului, actele care le vor fi adresate vor fi depuse la dosar și vor fi considerate că le-au fost notificate.

13 Întrucât soții Alder nu au indicat niciun reprezentant autorizat să primească notificările în Polonia, citația adresată acestora în vederea prezentării la termenul de judecată din 5 iunie 2009 și întâmpinarea depusă de soții Orłowski au fost depuse la dosar, în aplicarea normei potrivit căreia aceste acte sunt considerate notificate reclamanților în temeiul articolul 1135[5] din Codul de procedură civilă. Aceștia

din urmă nu s-au prezentat la termenul de judecată menționat, la care Sąd Rejonowy w Koszalinie a administrat probele propuse și a închis dezbaterile. În aceeași zi a fost pronunțată o hotărâre de respingere a acțiunii, care nu a fost atacată și care, prin urmare, a dobândit autoritate de lucru judecat.

14 La 29 octombrie 2009, reclamanții au introdus la Sąd Rejonowy w Koszalinie o cerere de redeschidere a procedurii având ca obiect obligarea la plată și au solicitat anularea hotărârii menționate, precum și rejudecarea cauzei. În această privință, reclamanții au invocat în special faptul că fuseseră lipsiți de posibilitatea de a acționa întrucât nu au fost convocați în mod efectiv la ședință. Pentru acest motiv, întrucât nu a notificat actele judiciare la adresa lor din Germania, instanța de trimitere ar fi încălcat principiul nediscriminării pe motiv de cetățenie sau de naționalitate și dispozițiile Regulamentului nr. 1393/2007.

15 Prin hotărârea din 23 iunie 2010, Sąd Rejonowy w Koszalinie a respins cererea de rejudecare, reținând că procedura civilă poloneză era conformă cu dreptul Uniunii. În urma apelului formulat de reclamanți, Sąd Okręgowy w Koszalinie a anulat hotărârea menționată, reținând că ficțiunea potrivit căreia notificarea era considerată efectuată era contrară Regulamentului nr. 1393/2007, și a trimis cauza spre rejudecare la Sąd Rejonowy w Koszalinie.

16 Sąd Rejonowy w Koszalinie a arătat totuși că nu este de acord cu această analiză. Astfel, acesta a considerat, pe de o parte, că Regulamentul nr. 1393/2007 nu se putea aplica în cauza principală, în măsura în care el reglementează doar ipotezele în care un act judiciar trebuie să fie notificat într-un alt stat membru în temeiul normelor de procedură naționale. Pe de altă parte, luând în considerare articolul 18 TFUE, instanța de trimitere a apreciat că norma potrivit căreia actele sunt considerate notificate nu poate crea o discriminare directă și că, chiar dacă aceasta ar trebui să constituie o discriminare indirectă, ea ar fi în orice caz justificată de scopul său de a asigura buna desfășurare a procedurii ținând seama de dificultățile și de costurile legate de notificarea actelor în străinătate sau chiar de caracterul lor irealizabil.

17 În aceste condiții, Sąd Rejonowy w Koszalinie a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul […] nr. 1393/2007 […], precum și articolul 18 TFUE trebuie interpretate în sensul că este permis ca actele judiciare destinate unei părți cu domiciliul sau reședința obișnuită într-un alt stat membru să fie păstrate la dosar, cu consecința că ele sunt considerate notificate, în cazul în care această parte nu a desemnat un reprezentant autorizat să primească notificările domiciliat în statul membru în care este pendinte procedura jurisdicțională?”

Cu privire la întrebarea preliminară

18 Prin intermediul întrebării formulate, Sąd Rejonowy w Koszalinie solicită Curții să stabilească, în esență, dacă articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 și, după caz, articolul 18 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun legislației unui stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că actele judiciare destinate unei părți cu domiciliul sau reședința obișnuită într-un alt stat membru sunt păstrate la dosar, cu consecința că ele sunt considerate notificate, în cazul în care această parte nu a desemnat un reprezentant autorizat să primească notificările domiciliat în primul stat membru, în care este pendinte procedura jurisdicțională.

19 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie precizat, de la bun început, domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1393/2007, astfel încât să se verifice dacă acesta acoperă notificările sau comunicările actelor judiciare în împrejurări stabilite de acest regulament, printre care în special cele vizate de legislația națională în discuție în litigiul principal, sau dacă, astfel cum susține guvernul

polonez, regulamentul menționat nu se aplică decât atunci când astfel de acte trebuie să fie notificate sau comunicate într-un alt stat membru în temeiul normelor de procedură în vigoare în statul în care se desfășoară procedura.

20 În această privință, este necesar să se arate că textul articolului 1 alineatul (1) din același regulament precizează că acesta se aplică, în materie civilă și comercială, „în cazul în care un act judiciar […] trebuie să fie transmis dintr-un stat membru în altul pentru a fi notificat sau comunicat”.

21 Or, deși este adevărat că, astfel cum susține guvernul polonez, însuși textul acestei dispoziții nu conține nicio indicație expresă cu privire la împrejurările în care un asemenea act „trebuie” să fie notificat sau comunicat dintr-un stat membru în altul, nu este mai puțin adevărat că interpretarea coroborată a altor dispoziții din Regulamentul nr. 1393/2007 furnizează precizări utile în această privință.

22 În special, pe de o parte, alineatul (2) al articolului 1 din Regulamentul nr. 1393/2007 prevede expres că acesta nu se aplică în cazul în care nu este cunoscută adresa persoanei căreia i se notifică sau i se comunică actul.

23 Pe de altă parte, considerentul (8) al regulamentului menționat prevede că acesta din urmă nu ar trebui să se aplice în cazul notificării sau al comunicării unui act către reprezentantul autorizat al unei părți în statul membru în care se desfășoară procedura, indiferent de locul de reședință al acelei părți.

24 Reiese astfel dintr-o interpretare sistematică a regulamentului în cauză că acesta prevede doar două împrejurări în care notificarea și comunicarea unui act judiciar între statele membre nu intră în domeniul său de aplicare, și anume, pe de o parte, atunci când domiciliul sau reședința obișnuită a destinatarului este necunoscută și, pe de altă parte, atunci când acesta din urmă a numit un reprezentant autorizat în statul în care este pendinte procedura jurisdicțională.

25 În celelalte ipoteze, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 49 din concluzii, din moment ce destinatarul unui act judiciar domiciliază în străinătate, notificarea sau comunicarea acestui act intră în mod necesar în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1393/2007 și, prin urmare, astfel cum prevede articolul 1 alineatul (1) din acest regulament, trebuie să fie efectuate prin mijloace prevăzute de însuși regulamentul respectiv în acest scop.

26 O astfel de soluție, din moment ce rezultă direct din contextul regulamentului menționat, privează de asemenea de temei teza susținută de guvernul polonez, potrivit căreia împrejurările în care un act judiciar „trebuie” să fie notificat sau comunicat într-un alt stat membru, în conformitate cu același regulament, ar trebui să fie identificate în lumina dreptului național al statului membru pe teritoriul căruia se desfășoară procedura.

27 Astfel, a lăsa legiuitorului național sarcina de a stabili cazurile în care se manifestă o asemenea necesitate ar împiedica orice aplicare uniformă a Regulamentului nr. 1393/2007, din moment ce nu este exclus ca statele membre să prevadă în această privință soluții divergente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2005, Leffler, C-443/03, Rec., p. I-9611, punctul 44).

28 În aceste condiții, este necesar să se constate că, în măsura în care notificarea sau comunicarea actelor judiciare în împrejurări precum cele avute în vedere de legislația națională în discuție în litigiul principal intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1393/2007, compatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei asemenea legislații, care prevede o normă potrivit căreia notificarea este considerată efectuată prin păstrarea actelor judiciare la dosar în cazul în care partea care domiciliază în străinătate nu a desemnat un reprezentant autorizat să primească în Polonia notificările utile, trebuie verificată din punctul de vedere al sistemului și al finalităților acestuia.

29 În această privință, în ceea ce privește mai întâi sistemul prevăzut de Regulamentul nr. 1393/2007, trebuie amintit că acesta din urmă, adoptat în temeiul articolului 61 litera (c) CE, urmărește să instituie, astfel cum se menționează în considerentul (2), un mecanism de notificare și de comunicare intracomunitar ce are ca finalitate buna funcționare a pieței interne (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iunie 2009, Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, Rep., p. I-5439, punctele 53-55).

30 În acest context, pentru a garanta eficiența și celeritatea procedurilor judiciare în materie civilă, articolul 2 din regulamentul menționat, interpretat în lumina considerentului (6) al acestuia, prevede că transmiterea actelor judiciare se efectuează, în principiu, între „agenții de transmitere” și „agenții de primire” desemnați de statele membre.

31 În plus, Regulamentul nr. 1393/2007 prevede el însuși, în secțiunea 2, alte mijloace de transmitere posibile, fără să stabilească de altfel o ierarhie între acestea (Hotărârea din 9 februarie 2006, Plumex, C-473/04, Rec., p. I-1417, punctele 19-22), precum transmiterea pe cale consulară sau diplomatică, precum și notificarea sau comunicarea prin intermediul agenților diplomatici sau consulari, prin intermediul serviciilor de curierat ori, la cererea oricărei persoane interesate, direct prin intermediul funcționarilor judiciari, al autorităților sau al altor persoane competente din statul de primire.

32 Or, dat fiind că aceste mijloace de transmitere a actelor judiciare sunt singurele prevăzute în mod exhaustiv în sistemul instituit prin regulamentul menționat, trebuie să se constate că acesta nu rezervă niciun rol și, prin urmare, se opune unei proceduri de notificare sau de comunicare fictivă precum cea în vigoare în Polonia în temeiul articolului 1135^5 din Codul de procedură civilă.

33 Această constatare este susținută, de altfel, de finalitățile regulamentului în cauză.

34 Astfel, trebuie arătat, în această privință, că acest regulament, astfel cum reiese din considerentul (2) al acestuia, are, desigur, ca obiective îmbunătățirea și accelerarea transmiterii între statele membre a actelor judiciare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2008, Weiss und Partner, C-14/07, Rep., p. I-3367, punctul 46, precum și Hotărârea Roda Golf & Beach Resort, citată anterior, punctul 54).

35 Cu toate acestea, după cum Curtea a statuat deja, aceste obiective nu pot fi atinse prin subminarea, în orice mod, a dreptului la apărare al destinatarilor acestora, care decurge din dreptul la un proces echitabil, consacrat la articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și la articolul 6 alineatul (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (a se vedea în acest sens Hotărârea Weiss und Partner, citată anterior, punctul 47).

36 Din această perspectivă, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 46 și 47 din concluzii, mai multe dispoziții din Regulamentul nr. 1393/2007 urmăresc expres să concilieze eficiența și celeritatea transmiterii actelor judiciare cu cerința de a asigura o protecție adecvată dreptului la apărare al destinatarilor, iar aceasta în special prin intermediul garanției unei primiri reale și efective a acelorași acte.

37 În special, articolul 4 alineatul (3) și articolul 5 alineatul (1) din regulamentul menționat, interpretate în lumina considerentului (12), prevăd necesitatea ca notificarea sau comunicarea actelor judiciare să fie efectuată prin intermediul unui formular tip, iar acesta să fie tradus într-o limbă pe care destinatarul o înțelege sau în limba oficială a statului membru de destinație ori, în cazul în care există mai multe limbi oficiale în statul în cauză, în cel puțin una dintre limbile oficiale ale locului unde urmează să se facă notificarea sau comunicarea respectivă.

38 În plus, articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 impune fiecărui stat membru care a ales să recurgă la serviciile de curierat să efectueze notificarea sau comunicarea actelor judiciare printr-o scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

39 Din aceeași perspectivă, articolul 19 alineatul (1) din acest regulament obligă instanța din statul membru de origine să suspende judecarea cauzei, în cazul în care pârâtul nu se prezintă la înfățișare, până când se stabilește că cererea de chemare în judecată a fost notificată sau comunicată în timp util conform unei proceduri prevăzute de dreptul intern al statului membru de destinație sau că acest act a fost în fapt remis pârâtului sau la domiciliul acestuia prin alt mijloc prevăzut în regulamentul menționat, în timp util pentru ca pârâtul respectiv să își poată pregăti apărarea.

40 Or, în acest context, trebuie să se constate că un mecanism de notificare sau de comunicare fictivă precum cel prevăzut la articolul 1135[5] din Codul de procedură civilă se dovedește a fi incompatibil cu realizarea obiectivelor privind protecția dreptului la apărare avută în vedere de Regulamentul nr. 1393/2007.

41 În fapt, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 52-54 din concluzii, acest mecanism privează de orice efect util dreptul destinatarului unui act judiciar, al cărui domiciliu sau reședință obișnuită nu se află în statul membru în care se desfășoară procedura, de a beneficia de o primire reală și efectivă a acestui act, iar aceasta în special din cauza faptului că destinatarului respectiv nu i se asigură nici cunoașterea actului judiciar în timp util pentru a-și pregăti apărarea, nici traducerea acestuia.

42 Având în vedere toate aceste considerații, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că se opune legislației unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că actele judiciare destinate unei părți cu domiciliul sau reședința obișnuită într-un alt stat membru sunt păstrate la dosar, cu consecința că ele sunt considerate notificate în cazul în care această parte nu a desemnat un reprezentant autorizat să primească notificările domiciliat în primul stat, în care este pendinte procedura jurisdicțională.

Cu privire la cheltuielile de judecată

43 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului trebuie interpretat în sensul că se opune legislației unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că actele judiciare destinate unei părți cu domiciliul sau reședința obișnuită într-un alt stat membru sunt păstrate la dosar, cu consecința că ele sunt considerate notificate în cazul în care această parte nu a desemnat un reprezentant autorizat să primească notificările domiciliat în primul stat, în care este pendinte procedura jurisdicțională.

Semnături